

החברותא

בס"ד ערשי"ק פר' פנחס כ"ה תמוז תשע"ח

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 585

פנינים יקרים

השיב את חמתי מעל בני ישראל (כה, י) כך אמר השי"ת למשה אל יתרעמו ישראל על פנחס על שהרג ראש שבט בישראל שבמעשה זה חסך מהם רעה שהשיב קנאת ה' צבקות מאליהם. (אחד הראשונים)

בקנאתו את קנאתי בתוכם (כה, י) בזה שעשה פעולתו "בתוכם" בתוך העם ואיש לא כיהה בו בזה השיב את חמתי שהרי בזה התברר שבני ישראל רק נשתכרו לרגע ובפעולתו של פנחס התעוררו מיד משכרונם. (דודאי מהרא"י)

ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי (כה, י) הקב"ה הבטיח לפנחס ברית כהונת עולם. ומפני שלא תיתכן כהונה נצחית בלי שלום לכן אמרה תורה הנני נותן את בריתי שלום. (בינה לעתים)

צרור את המדינים (כה, יז) סמיכות הפרשיות שבסדר כי פנחס הכריע קליפת בלעם ועי"ז זכה לכהונה - אור האהבה הקדושה ועי"ז נתבטלו אהבות הנפילין. ובדאי עתה יכולים לבקר את המדינים וכד'. (לקוטי הלכות)

והוא לא היה בתוך העדה הנועדים על ה' בעדת קרח (כג, א) בנות צלפחד העמידו את אביהם מול עדת קרח להראות שצלפחד לשם שמים נתכוין להורות שמחלל שבת במיתה. נמצא שצלפחד מסר נפשו לטובת העם ואילו עדת קרח גרם למות מאתים וחמשים איש להרבות כבוד עצמו. (בן גרני)

יפקוד ה' אלקי הרוחות לכל בשר (כו, טו) אמרו חז"ל הרואה הרבה אוכלוסין של בני אדם אומר ברוך חכם הרוזים כי רק הקב"ה חכם הרוזים יכול לצרף חכמתו וקלסתר פניו של כל אחד ואחד. (אהלי יעקב)

ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה (כו, יז) האמת הוא שלצאן יש תמיד רועה אלא שלפעמים יש ערפל שחוצץ בין הצאן לרועה וזה כששרוים בחשכת הגלות, ויש נתק בין הצאן והרועה. (רבי שמחה ב. מפשיסחה)

ועשירית האיפה סלת למנחה וגו' (כה, ה) מנחה שהיא קרבן עני זה בחינת תפלה לעני שהיא יקרה מאד בעיני השי"ת כמבואר בזה"ק באריכות ואעפ"י שהיא יקרה מאד בעיני השי"ת אעפ"כ צריכה המתקה גדולה עד שתעשה פעולתה בשלמות כי העני הוא בבחינת מוחין דקטנות בתר עניא אויל עניותא. דוד ידע שתפלת העני יקרה מאד. (לקוטי הלכות)

בי"ז בתמוז ירד משה רבינו ע"ה עם הלוחות הראשונות. הגם שנשכרו איתא שברי לוחות מונחות בארון כי כל המתנות שנתן הקב"ה לבני ישראל מיהב ייהבי משקל לא ישקלו לכן הארת לוחות הראשונות נשארו לעולם. איתא בשם האריז"ל כשיתקנו החטא יאירו הלוחות הראשונות כי יום זה הוא שמחה מצד הנתינה, ועצבון מצד השבירה ואיתא דש"ק מעין עוה"ב יש הארה מלוחות הראשונות זכור את יום השבת לקדשו ודו"ק. (שפת אמת)

ע"פ רוב קוראים פרשת פנחס בתחילת בין המצרים, והנה יש להתבונן מדוע בית הבחירה נקרא בית המקדש ולא בית הקרבנות דעיקר המקדש להשראת השכינה. בהוספת קדושה לכלל כלל ישראל וכשאנו מתאבלים על החורבן יש לבכות על חסרון הקדושה. ממנו נלמד לאידך גיסא דמדה טובה מרובה וההתקדשות הפרט יכולה לגרום תוספת קדושה לכלל כמו שהמקדש גרם תוספת קדושה לכלל מושבות ישראל. (אוסרי לגפן)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

שיחת הרא"ש ז"ע"א י"ס א' דחול"ה סוכות תשל"ב פאבא לזפ"ס ע"י א.א.

הקיבוץ הזה שלימות של הצדיק אמת, והצדיק אמת נוסף לו שלימות ע"י הקיבוץ הזה של היהודים. כי הצדיק אמת מתאחד אתם בבחינת "לך רד כי שחת עמך", ואז הוא מגיע לשלימות האיחוד של חציו לה' וחציו לכם, דהיינו שהחציו לכם נהיה חציו לה', וכל מציאות הבחירה מתבטלת בנשימה הזו, ואז מתלכדים כל הניצוצות שנדחו ונתפזרו בחטא עץ הדעת.

אך לדאבונינו הניצוצות שנדחו בחטא עץ הדעת הם עדיין בגלות בגלל שקשה להגיע לכזו חבורה. כי כל אחד צריך עבודה רבה להתבטל עד שגגיע לבחינת תבנית גולם. אבל עכשיו זה זמן שאנו בהתרומומות (בזמן שמחתנו) והעת שונה מימות החול. עכשיו השכינה נמצאת יותר אצל האדם היות שהיא רוצה להינות מזה שהיא תגיע לשלימות. ובעבור זה עשה הרבש"ע זמנים בהם יעשה האדם את חשבון הנפש שלו. בימים ההם הוא שחרר אותו מכל העבודות שלו - בחינת שמיטה - בכדי שישב ויחשב את חשבון הנפש שלו. אם ע"י ספרים, או ע"י עבודה, או כל מיני סיבות שהרבש"ע שולח לאדם. רק בזמן שכזה האדם יכול להתרומם. ובפרט חבורה של יהודים שהם מאוגדים יחד הרבש"ע משרה את השכינה על החבורה הזו באמצעות הבחינה של צדיק אמת, שהוא נהיה בחינה של "הס קטיגור וקח סניגור מקומו".

וכשאנו כולנו נתאחד יחד, ונאהב אחד את השני, ולא נדבר לשון הרע אחד על השני. ולמרות שלא לדבר לשון הרע זה נסיון מאד

אם אנו כולנו נתאחד ביחד נוכל להגיע לשלימות של הצדיק אמת. הרי לכל אחד יש בחינה אחת של שלימות ששם הוא לא פוגם, ואצל החבר יש פגם שאצלו אין בנמצא, וכאשר יהיו כולם באחדות כל אחד מושך את השני ומציל אותו מן הנסיונות. כי את הנסיון שיש לחבירו אין לו ואת הנסיון שיש לו אין לחברו, וכל אחד במה שאין לו נסיון הוא מושך את חברו ועוזר לו שיוכל להתחזק בענין שהוא הנסיון שלו. ואחד מביא את השני לשלימות, על זה נאמר "טובים השנים מן האחד כי אם יפול האחד יקים את חברו". ומתוך שהם נעשים אגודה אחת הם באים ל"לעשות רצונך בלבב שלם".

לכל אחד מאיתנו יש בחינה אחת של שלימות ששם אין את הקליפה שנמצאת אצל השני, ובפרט שיש חבורה של חברים זה ממש שלימות בדיוק כמו הצדיק אמת. אולם רק כאשר אין בחבורה שנאת חנם ולשון הרע אז יכול להיות שלימות של חבורה בבחינת צדיק אמת. ואז לא יהיו כאבים, וכשאין כאבים הקליפה מתבטלת, כמו שאנו אומרים "והסר שטן מלפנינו ומאחרינו". "מלפנינו" זה הקליפה שלי, הנסיון שאני צריך לעמוד בו. ו"מאחרינו", זה הנסיון של החבר שאצלי הוא לא נסיון. מה שאצל אחד עומד ממולו - "מלפנינו" - פנים אל פנים, אצל השני הוא "מאחרינו" - אחר ולא פנים, אליו הנסיון הזה לא מגיע מלפנים, והוא סוחב את החבר שאצלו זה נסיון. ואז נהיה אצלם שלימות, ומתקיים בהם "והסר שטן מלפנינו ומאחרינו". על אחת כמה וכמה כאשר קיבוץ של יהודים חיים בכזה אופן, נעשה

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

והרבש"ע אומר לבניו איתכם אני רוצה להגיע לשלימות, לבחינת "ונחנו מה".

ועל כן עלינו להיות בשלימות. ומה נקרא שלימות? פעם אחת לא לדבר לשון הרע על השני, ושלא יהיה שנאת אחים ביננו. כשאנו נפגשים היצר הרע בא במלחמה להפריד ביננו, ואנו מכניסים את הבחינה של האין שלנו וצועקים לה' - "אליך זעקו ונמלטו בד' בטחו ולא בוש". ואז יתקיים בו "והסר שטן מלפנינו ומאחרינו", ויהיה בחינה של שלימות הרחמים, כי כבר אין את השטן המקטרג בינינו, ויהיה בחינת דביקות, ובחינת ליחד שם י-ה ב-ה ביחודא שלים בשם כל ישראל. ואז יהיה בחינת בית השלישי. ובודאי במהרה נגאל ע"י זאת הבחינה שנבקש מהרבש"ע שלא נגיע לשנאת אחים ולשון הרע.

קשה היות שההרגל מביא לדבר, אבל באותו זמן של הנסיון שהאדם מדבר לשון הרע יש לו כאב עמוק שנותן לו רמז לא לדבר. ואם אנו נהיה ביחד אזי בכל אחד יש בחינה אחרת של לדבר לשון הרע ואחד יסחוב את השני שלא לדבר. ואם נתחזק ונשאר מאוחדים הרבש"ע יעזור לנו שיפסק אצלנו הלשון הרע לגמרי, ולא יהיה בינינו שנאת אחים ושנאת חינו, והרבש"ע ישרה עלינו, ובנו יתמלא רצונו בבריאה לזכות אותנו בשלימות. כי כל רצונו בבריאה הוא "תהלה מקרוצי גושי חומר". מהמלאכים אין לו כלום. אדרבה, כל מה שהמלאכים עובדים את השי"ת ומהללים לו זה רק ע"י האנוש. וכאשר האנוש מגיע לבחינת שלימות זהו כבוד לה'. ועל זה נאמר "ישראל אשר בד' אתפאר". בד' אני מתפאר עם השלימות. כי המלאכים אמרו "מה אנוש",

שיחת הרא"ש ז"ע"א תשע"ה באב תשל"ה האבא לזכאס ע"א.א.א.

באב שבו נחרב הבית הראשון והשני בעטיים של המרגלים - אנו יושבים עדיין באותו מצב וסובלים. אכן, כל המכאובים הללו שכל אחד סובל יש להם שורש מחורבן הבית הראשון והבית השני, וכולם באים לעורר אותנו מהתרדמה הארוכה שאנו ישנים זה קרוב לאלפיים שנה ושקועים בתוך הגלות העמוקה. ומכיון ש"עמו אנוכי בצרה" ו"בכל צרתם לו צר" נתן לנו הקב"ה כמה דרכים שנתאחד - כל אחד מתוך הכאב שלו - ונבקש מהרבש"ע שיעשה סוף לכאבים הללו של הפרט והכלל.

המשך יבוא אי"ה

הסבל שעם ישראל סובל כיום הוא המשך מהגלות של חורבן בית שני. כל אחד בפני עצמו כואב את מכאוביו הקשים, ומחפש אחד כל הדרכים איך להחליץ מן הכאבים הללו ולהשתחרר מהם. אך עלינו להבין, הרי יש לנו אב כ"כ טוב ומסור, שנקרא רחום וחנון. וכל אחד יכול לראות את זה בברור, כאשר יתבונן על מהלך החיים שלו יבחין ברחמים העצומים שנגלים בזמנים מסוימים. ואם הוא רק לא רוצה לרמות את עצמו ומעונין לחיות את האמת הפנימית שלו, ירגיש בחוש שיש רחמים. אם כן מה פשר הדבר שכבר כמעט אלפיים שנה אנו בגלות ובלילה הזו של תשעה

המשך פנינים יקרים

קבעו חז"ל שקריאת פרשת פנחס אשר בה קרבנות תמידין ומוספים בבין המצרים לעורר לבות בני ישראל להשתוקק על עבודת בית המקדש. גם הקריאה בשבת חשוב כאלו הקרבנו וגם בזמן המקדש היה עיקר התפלה במחשבה דבור ומעשה לעורר את ההתחדשות בשירה ובזמרה שהיה ראוי בשעת הקרבנות. (שפת אמת)

במדרש איכה גלתה יהודה וגו' גלות ישראל קשה מגלות העמים דאצל העמים גלות פירושו לאבד מצבו הקודם ולהתחיל חיים חדשים. ואצל יהודי גם אם ירצה להתחיל חיים חדשים מוגבל הוא בהלכות ובהליכות דאינו יכול לאכול בכל מקום וללבוש כפי שירצה להעלות על דעתו ח"ו. כך שמגבלות האכילה והלבישה כרצונו מהווה חלק מהגלות. (נופך דעת)

בין המצרים הכנה לימים הנוראים י"ז תמוז כנגד ר"ה תיקון האמונה קבלת עול מלכות שמים תקון חטא העגל. ת"ב כנגד יוהכ"פ תקון פגם הלשון וידויים ורבות תפילות וסליחות ותן לחכם ויחכם עוד. (אוסרי לגפן)

בין המצרים שהשכינה בגלות יש להעדיף ההתעסקות בפשט, דבזמני הקטנות אין לחפש גדלות. (הרה"ק מזידיטשוב זצ"ל)

ושני לוחות אבנים הוריד בידו (תפלה בשבת) רמז על זמן הגלות וההסתר הוריד בידו שיתחזקו בני ישראל בימי ההסתר ואף שנשתברו הלוחות הזהירו בזקן ששכח תלמודו אף שנשתברו הלוחות מ"מ יתחזקו לקבלת עול מלכות שמים. (בית ישראל מגור)

ויהפוך ה' אליך לך את הקללה לברכה (דברים כג, ו) זאת על האדם לזכור לעורר בעת רצון את הכח הזה. וזאת תפלת בני ישראל בגלות לעורר הכח הזה שהצומות יהפכו לששון ולשמחה והשבת מסייע לזה. ולזה נסמך ויהפך ה' אליך לך את הקללה לברכה ובוזה יהיה הגאולה העתידה אחר הבירור ואז יהפך צום הרביעי לששון ולשמחה. (בית ישראל מגור)

ענין הצר והיגון להיות מיצר ודואג על חסרון ביהמ"ק כמ"ש בכל עצב יהיה מותר, בדאגה לבנינה, אבל להיות עצב מיצר ודואג על העבר מה זה ועל מה זה, כי העצבות היא הקליפה היותר קשה מכולם שהרי הע"ז נקראת על שמה עצביהם כסף וזהב... (פרי הארץ)

מה שמובא בגמרא שר' צדוק התענה ארבעים שנה שלא יחרב ביהמ"ק. וקשה הא לא הועיל כלום כי לבסוף בעוה"ר נחרב. אך כוונתו היה בכל יום ויום שרק היום לא יחרב ובכל יום התענה על יומו שלא יחרב היום. ויש ללמוד מזה דרך בעבודת השי"ת שבכל יום תמיד יתפלל האדם להנצל היום מהיצי"ר ולמחר על יום מחר כי אם יתפלל פעם אחת אי אפשר רק לעשות משפט ה' דבר יום ביומו. (תפארת שלמה)

גלות וגאולה. אל תאמר כי לא יהיה לו גואל, אל תאמר כי ח"ו אבדה תקוה אלא והשיגה ידו ומצא כדי גאולתו אמרו ז"ל כי היסורים והגלות הם תיקון האומה להכשירה... ובאמצעות זה ישיג למצוא כדי גאולת הבית. (אוה"ק)

גלות וגאולה ולא יאמר אדם בראותו כ"כ ירדת ישראל כל אורך הזמן, כי ח"ו אבדה תקוה מבנים, לא כן הוא אלא ויאמר אלקים יהי אור הוא הגאולה העתידה המופלא. (אוה"ק)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים

02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477

ת.ד. 5080 ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

